

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

frit efter det Tyske af D. Hansen ; Musiken af J. P. Hansen.

Titel | Title:

Sortepeer : Sangspil i 1 Akt

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : J. L. Wulff, 1891

Fysiske størrelse | Physical extent:

56 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Sortepeer.

1891.

56. - 117 - 80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

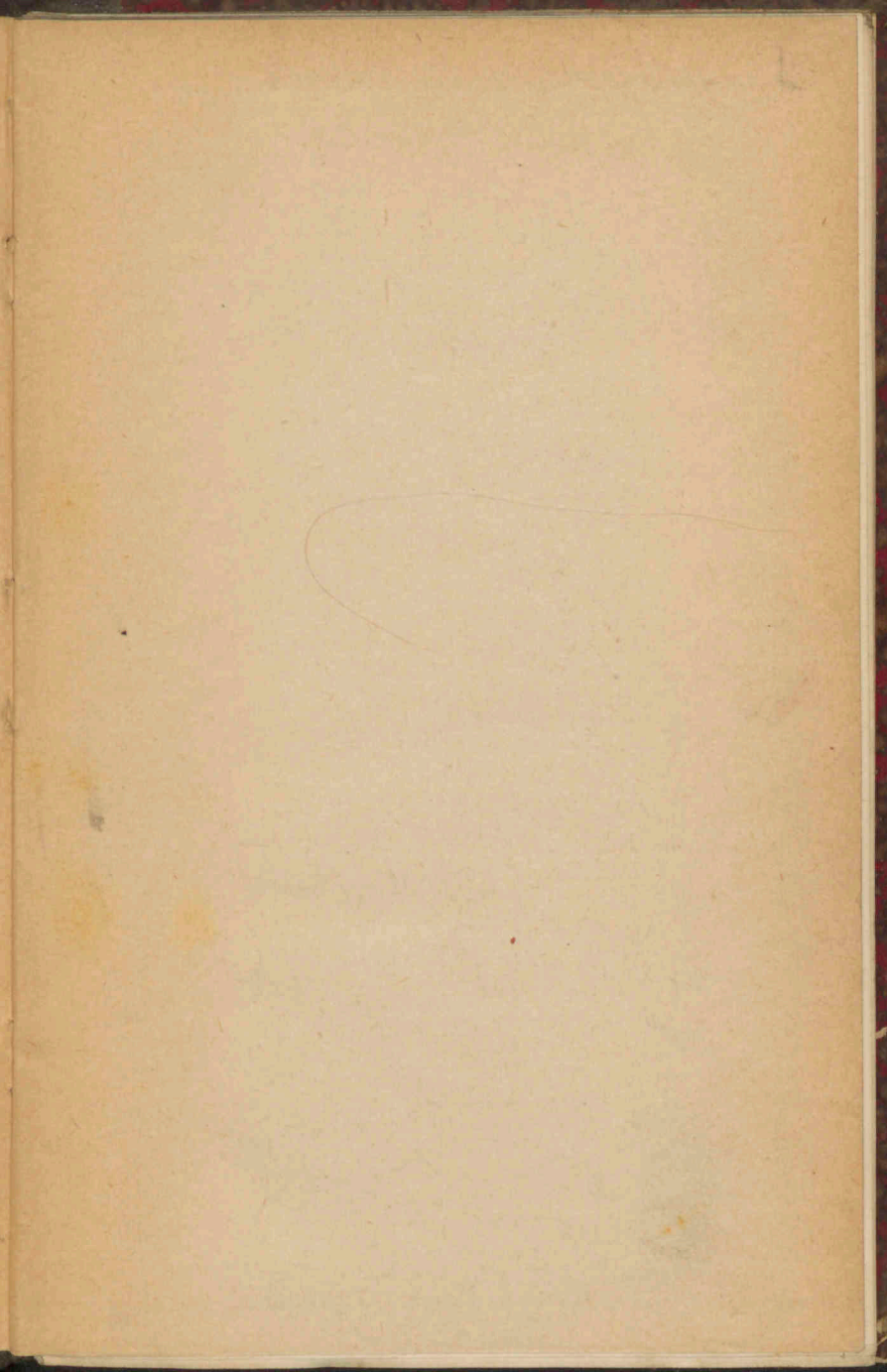
1 1 56 0 8 00898 9

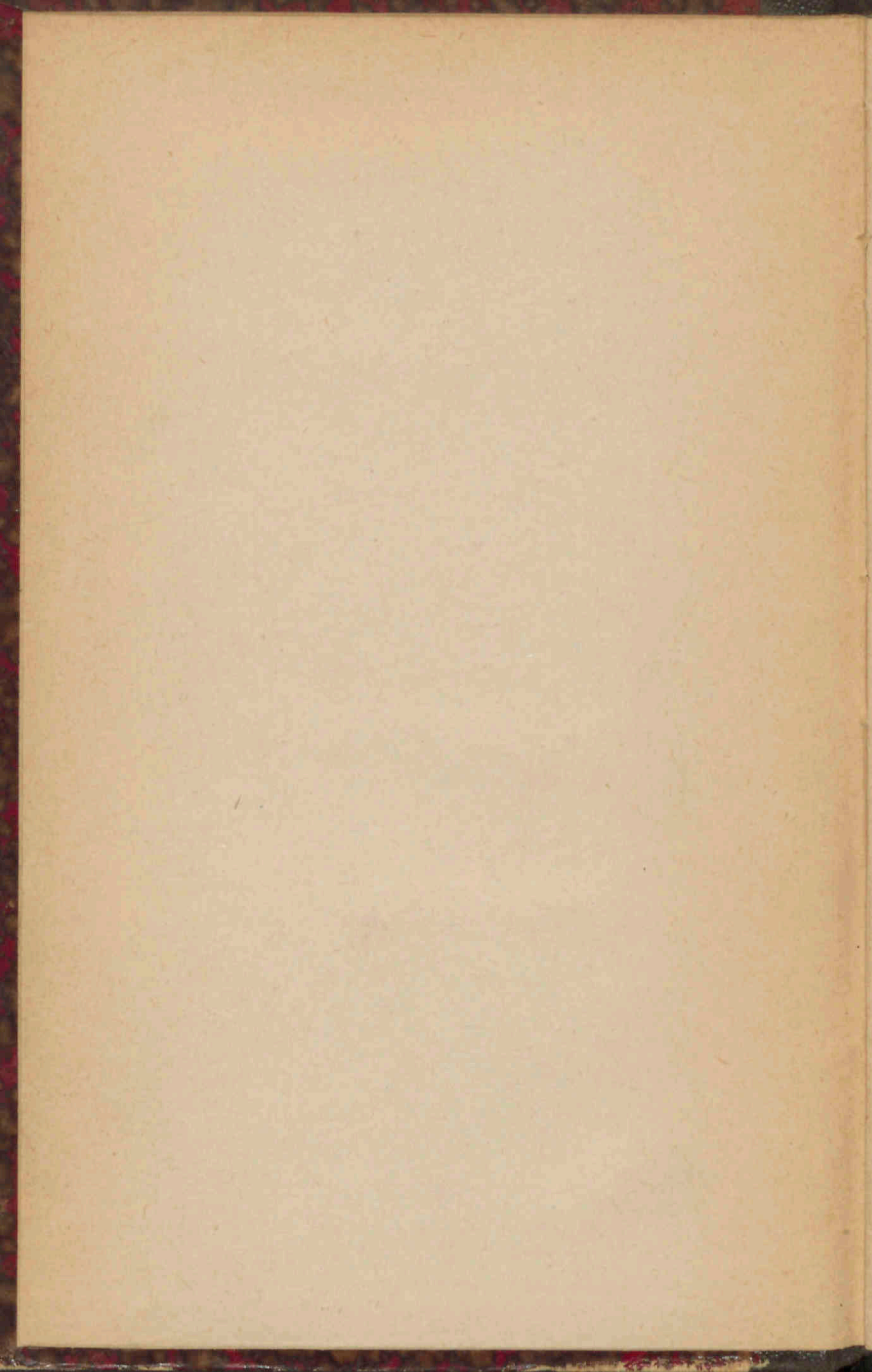
Det Kgl. Bibliotek

130026264831

Sortepeer.

Sangspil i 1 Akt

frit efter det Tyske

af

D. Hansen.

Musiken af J. P. Hansen.

KØBENHAVN.

J. L. WULFF'S FORLAG.

1891.

Personerne:

Bauer, en gammel Førster.
Rose, hans Plejedatter,
Damian, en ung Jæger.

Handlingen foregaar i Tyrol hos Bauer.

Rasmussen & Olsens Bogtrykkeri, Kbhvn.

Første Scene.

Rose

(kommer fra Venstre med Tallerkener, Skeer, Knive, Gafler, en Stage med et brændende Lys.)

Det er allerede ganske mørkt og de ere endnu ikke komne hjem. (Sætter paa Bordet.) Ak ja! en Jæger fører et bevæget Liv.

Sang Nr. 1.

Naar Fuglen alt sin Morgensang begynder,
Forinden Solens Straaler bryder frem,
Den Jægersmand til Skoven bort sig skynder,
maa vandre bort fra hyggelige Hjem,

Fra Klippens Hang,

Tra la la,

Man hør' hans Sang,

Tra la la.

Ime'ns han færdes om i Skovens Skygger,
I Dal, paa Sletter og paa Fjeldets Kam;
I Hjemmet gaar hans Hjærtenskjær og hygger,
Hun stirrer ud og længes efter ham.

Hun jubler ved,

Tra la la,

Hans første Fjed,

Tra la la.

Ak ja! — saadan gaar jeg nu og stirrer efter Damian. — Han sagde, da han gik imorges, at han vilde komme lidt tidligere hjem end ellers, fordi han havde en meget vigtig Nyhed at fortælle mig, og jeg kan slet ikke begribe, hvor et Menneske, der har en Nyhed at fortælle, kan tøve — det kan jeg ikke gjøre, nej! — jeg maa strax ud med den. — — Nu har han vel faaet en Hare eller Gemse paa Kornet, og saa glemmer han baade mig og Nyheden. (Ser ud af Vinduet.) Han kommer ikke! (Stamper.) Uf, hvor man ogsaa kan blive ærgerlig paa saadan en Jæger, og uagtet jeg er saa blid som en Kanin, saa kunde jeg gjerne give ham nogle dygtige Prygl. — — Ak ja! Man var lykkelig, dersom Krudtet ikke var opfundet, for havde vi intet Krudt, — saa havde vi ingen Geværer og havde vi ingen Geværer, saa var der heller ingen Jægere til — og saa — saa (ængstelig) saa eksisterede Damian jo heller ikke — og han maa eksistere. — — Jo, Gudske-lov, at Krudtet er opfundet, han, som har opfundet det, har min Agtelse.

Sang Nr. 2.

Damian (udentor).

Med Lethed glider Foden frem,

Rose.

Det er ham!

Begge.

Tralalala!

D a m i a n.

Naar man skal vandre til sit Hjem,

R o s e.

Det er ham!

B e g g e.

Tralalala!

D a m i a n.

Jeg véd det, at min lille Glut,

R o s e.

Det er mig!

B e g g e.

Tralalala!

D a m i a n.

Med Længsel venter hvert Minut.

R o s e.

Det er ham!

B e g g e.

Tralalala!

D a m i a n (ved Vinduet).

Se, lille Rose, her er jeg,

R o s e.

Det jeg ser.

B e g g e.

Tralalala!

R o s e.

Og Damian, her har Du mig!

Det er ham!

B e g g e.

Tralalala!

Damian.

Jeg løb saa hurtig som en Hind
Hjem til dig,

Begge.

Tralalala!

Rose.

Saa kom Du kun i Stuen ind,
Ind til mig.

Begge.

Tralalala!

(Damian springer ind af Vinduet og svinger hende rundt.)

Anden Scene.

Damian. Rose.

Rose.

Men Damian dog! Du har da heller ikke
andet end Flauser i Hovedet.

Damian.

Men ikke i Hjærtet.

Rose (truende).

Damian! Damian!

Damian.

Ikke bange, — Du tvivler da ikke om mit
Hjærte?

Rose (trækker paa Skuldrene).

Hm!

Damian (griber hendes Haand).

Rose, Du tvivler da ikke om mit Hjærte?

Rose (ser skælmisk paa ham).

Nej, jeg véd jo, at Du er en god Dreng.

Damian,

Naa, saa det véd Du, det var rart.

Rose.

Vidste jeg ikke Du var det, saa holdt jeg ikke saa meget af Dig som jeg gjør.

Damian

(holder hendes Hænder fast og ser hende stift i Øjnene).

Naa, saa Du holder saa meget af mig?

Rose (ser ham i Øjnene).

Aa, ganske forskrækkeligt!

Damian.

Saadan rigtigt af Hjærtet?

Rose.

Ja, rigtigt af Hjærtet!

Damian (glad).

Du søde Rose! (trækker hende til sig). Et eneste lille Kys?

Rose (river sig løs).

Du er nok ikke rigtig klog!

Damian.

Ikke bange! Et Kys kan slet ikke skade Dig.

Rose.

Nej, jeg véd nok, at Du ikke bider, men — —

Damian.

Men? —

Rose.

Det passer sig ikke?

Damian.

Hvorfor ikke?

Rose.

Fordi vi ikke ere Kjærester.

Damian

(godmodigt, tager hendes Haand).

Derfor kan man gjerne probere hvordan det er at kysse.

Rose.

Nej, Præsten siger, at det er Luxus.

Damian.

Aa! Præsten, — han kysser ogsaa, — desuden ere vi jo Kjærestefolk.

Rose.

Ja—a—, i Hemmelighed, Plejefader véd intet af det.

Damian.

Det er sandt, han véd intet.

Rose.

Og han maa først give sit Samtykke — før vi kysse.

Damian.

Det er slemt! — Vil Du slet ikke kysse mig, før han har givet sit Samtykke?

Rose

(med Haanden paa Hjertet).

Nej, paa min Ære om jeg gjør!

Damian.

Saa maa jeg altsaa vente; men ret længe holder jeg det ikke ud, for — ja nu kommer Nyheden, som jeg talte om i Morges. Idag maa det briste eller bære!

Rose.

Ih! det klinger jo skrækkeligt!

Damian.

Ikke bange! det er jo bare en Talemaade, jeg vilde blot sige, at i Dag skal den Sag ordnes, — det er den højeste Tid.

Rose.

Er Klokken da saa mange?

Damian.

Det var ogsaa blot en Talemaade, og jeg vilde blot sige, at jeg i de sidste Dage har bemærket Et og Andet.

Rose

(slaa forundret Hænderne sammen).

Nej, har Du mærket Et og Andet, det er da ikke muligt?

Damian.

Det er utroligt, men sandt. Jeg har mærket truende Tordenskyer.

Rose.

Aa, Tordenskyer? Snak! Vi har jo i de sidste 8 Dage haft den klareste Himmel.

Damian.

Jeg taler jo i figurlige Talemaader, Rose.

Rose.

Men Du skal lade være med de figurlige Talemaader, for det kan let misforstaas. Naa, tal nu rent ud af Posen.

Damian.

Ja, ja, da! Har Du ikke mærket, at din Plejefader har et godt Øje til dig?

Rose.

Nej, nu er Du da ikke rigtig klog!

Damian.

Jo, jeg er netop klog, for jeg ser Ting, som jeg ikke skulde se.

Rose.

Min Plejefader skulde have et godt Øje til mig? Han, som gjerne kunde være min Bedstefader.

Damian.

De gamle Katte ere de værste til at labbe Mælk. Jo, jeg har gode Øjne og jeg véd nok, hvad jeg véd.

Rose.

Han! — som kun for otte Maaneder siden mistede sin Kone, som han elskede saa højt — efter hvad han selv siger — han skulde allerede tænke paa — —

Damian.

At faa sig en anden Kone, — hvorfor ikke? Han har ikke lang Tid til at betænke sig i —

Rose.

Men hvad har dog bragt Dig paa den dumme Idé?

Damian.

Hans Opførsel! Medens hans Kone levede var han altid god og venlig imod os — —

Rose (hurtig).

Det er han endnu imod mig!

Damian.

Meget rigtig! han er det imod Dig, fordi han er skudt i Dig, men imod mig har han været som en gammel Bjørn i den senere Tid. Søger han ikke altid at skille os, naar vi taler fortroligt med hinanden? Det kommer af den Kjærlighed?

Rose.

Ja, nu falder det mig ogsaa ind.

Damian.

Bare ikke bange! Jager han ikke altid først mig til Skoven for at blive ene med Dig?

Rose.

Jovist!

Damian.

Stjæler han sig ikke til at kaste kjælne Blikke til dig?

Rose.

Jo!

Damian.

Og hvad gjør han, naar I ere ene?

Rose.

Saa kniber han mig i Kinderne.

Damian.

Ser Du det! ^(heftig) Hvorfor kniber han ikke mig i Kinderne?

Rose.

Naturligvis fordi Du ikke er hans Plejedatter.

Damian.

Det er lige meget! Kinder ere Kinder og jeg kan meget bedre taale at blive knebet end Du.

Rose.

Ja, men det gjør slet ikke ondt.

Damian.

Atter et Bevis paa, at han kniber Dig af Kjærlighed. — Kysser han Dig ikke?

Rose.

Jo—o, men det er en gammel Vane, det gjorde han ogsaa medens hans Kone levede.

Damian.

Men ikke saa ofte, og ikke saa heftigt! — — Medens hans Kone levede gav han Dig højst et Kys, naar han gik, og et, naar han kom, og det blev bestilt i al Korthed — saadan ^(viser) — men i den senere Tid er det, som om hans Mund var frossen fast til din.

Rose.

Hør, véd Du hvad, Damian, det forekommer mig næsten, at Du har Ret.

Damian.

Det har jeg altid.

Rose.

Hans Kys er meget — meget mere langtrukne end før.

Damian *(ude af sig selv)*.

Der kan Du selv se! Da han igaar kyssede Dig, hørte jeg tydelig, at han sagde: Du kjære lille Rose!

Rose.

Det er skrækkeligt.

Damian.

Ikke bange! — Det er grueligt! — Jo, han er forlibt i Dig.

Rose.

Ja, nu tror jeg det selv, — der gaar et Lys op for mig.

Damian.

For mig er der for længe siden gaaet en hel Illumination op, med Transparent i Baggrunden.

Rose.

Da han igaar Aftes sendte Dig til Brændehuggeren, sad jeg og spandt; saa rejste han sig op og saa' paa mig, og saa sukkede han. *(sukker)* Ak!

Damian.

Hvorledes sukkede han?

Rose.

Saaledes *(sukker dybt)* Ak!

Damian.

Jo—o! — Det var et Kjærlighedssuk af første Kvalitet.

Rose (ængstelig).

Tror Du det?

Damian.

Jeg kjender det af Erfaring. Nu skal Du se, saa snart han mærker vor Kjærlighed, saa jager han mig ud af Huset.

Rose.

Tror Du?

Damian (bedrøvet).

Ja, jeg forudser Alt, for jeg er et Søndagsbarn. Du skal se, han jager mig bort og jeg maa flygte herfra.

Rose (næsten grædende).

Saa flygter jeg med (giver ham Haanden). Alene skal Du ikke blive jaget ud af Huset.

Damian (tager hendes Haand).

Du ædle, opofrende Sjæl, — det hjælper ikke, han vil gjøre Alt for at skille os ad.

Rose.

Skille os, Damian, — det kan jeg ikke overleve?

Damian.

Jeg ikke heller!

Rose (grædende).

Saa maa vi dø, — men hvad skal vi gjøre, naar vi i vor unge blomstrende Alder ere døde?

Damian.

Det véd jeg ikke. — Nej, det er ikke værdt at dø! — vi maa hellere skjule vor Kjærlighed for ham, — han maa ingen Anelse faa — derfor maa Du være forsigtig, Rose!

Rose.

Jeg skal nok være forsigtig.

Damian.

Naar han begynder at blive behagelig og kjærlig imod dig, saa maa Du tale om hans salig Kone, saa at hans Giftelyst forgaar ham.

Rose.

Ja, og naar han vil kysse mig?

Damian.

Saa drejer Du hurtigt Hovedet væk.

Rose.

Men vil det ikke vække hans Mistanke?

Damian.

Jovist vil det! — derfor — naar han vil kysse dig, saa — saa — det er skrækkeligt, — men saa maa Du kysse ham, men ganske kort, — lover Du mig det?

Rose.

Det lover jeg!

Damian.

Og naar Du kysser ham, saa tænker Du paa mig.

Rose.

Nej, Damian, det kan jeg ikke.

Damian (vredt).

Hvorfor ikke?

Rose.

For saa vilde det blive et langt, hjerteligt Kys.

Damian

(glad, idet han griber hendes Haand).

Min kjære, lille Rose! Men hvorpaa vil Du da tænke?

Rose.

Paa den store spættede Oxe, (hurtigt) men saa strax bagefter tænker jeg paa Dig.

Damian.

Kan jeg stole paa det?

Rose.

Som paa dit Fadervor!

Damian.

Du tænker aldrig paa at faa nogen anden til Mand end mig.

Rose.

Nej!

Damian.

Hurra! — Nu er jeg den lykkeligste Jæger i Tyrol og ingen Magt skal mere skille mig fra Dig.
(Man hører Støj og Bauers Stemme udenfor, de springer hver til sin Side.)

Damian.

Den Gamle!

Rose.

Fader! — Se nu bare at komme afsted.

Damian.

Jeg gaar, — — men ikke for kjærlig, naar han kysser Dig (gaar, men stikker strax Hovedet ind). Naar der er Noget, jeg ikke synes om, saa nyser jeg.

Rose.

Ja, ja! gaa bare. — (Han trækker Hovedet til sig.) Aa! hvor jeg er bange! Siden jeg nu véd, at han har kastet sine Øjne paa mig, tør jeg ikke slaa mine op.

Tredie Scene.

Bauer. Rose.

Bauer (stikker Hovedet ind).

Alene?

Rose

(betoner stedse i de følgende Repliker Ordet »Fader« stærkt).

Som Fader ser.

Bauer

(som ubehageligt berørt ved Fadernavnet).

Hm! — (Lægger Jagtredskuberne fra sig.) Det forekom mig dog som om jeg lugtede Vildt.

Rose.

Saa har Lugten bedraget Fader.

Bauer.

Saa. — Jeg syntes dog, at her blev talt.
(Tager hendes Hænder og ser hende stift i Øjnene.) Godaften,
lille Rose.

Rose (trosindet).

Godaften, kjære Fader!

Bauer.

Hm! (Pause.) Naa!

Rose (ser spørgende paa ham).

Hvad behager?

Bauer (spidser Munden).

Min Aftensmad!

Rose (vil rive sig løs).

Er færdig, nu skal jeg hente den.

Bauer (holder hende tilbage).

Nej, holdt! det var ikke Meningen.

Rose.

Hvad da?

Bauer.

Naar jeg siger min Aftensmad, mener jeg dermed min Velkomsthilsen.

Rose (slaar Øjnene ned).

Naa, saa—dan!

Bauer (spidser Mund).

Naa!

Rose

(tørrer Munden med Forklædet).

Der! (Der nyses udenfor. — Hun kysser Bauer og vil løbe ud.)

Bauer (holder hende tilbage).

Hvad var det? Det smagte jo næppe af Kys det.

Rose.

Saa maa Fader —

Bauer.

Naada!

Rose.

Ikke have nogen rigtig Smag.

Bauer.

Hvad er det for Snak, i den Henseende er netop min Smag god; jeg har Praxis.

Rose.

Saa?

Bauer.

Tror Du det ikke?

Rose.

Jo vist! Fader havde jo salig Moder saa kjær —

Bauer

(forbløffet, idet han slipper hendes Haand).

Javist havde jeg hende kjær — saa kjær —
(vil omfavne hende).

Rose (undviger).

Tag Dem iagt, Fader.

Bauer.

Hvorfor raaber Du saa meget paa dette »Fader«?

Rose (forlegen).

Jo, for — for Fader er jo min Fader.

Bauer.

Ja—a, — men kun din Plejefader, og en Plejefader er efter alle Naturhistorier egentlig — egentlig slet ingen Fader.

Rose (forundret).

Saa?

Bauer (brystende sig).

Ja! derfor kan Du godt komme og give mig et rigtigt Trykkys.

Rose

(vender sig fra ham, forlegen).

Nej!

Bauer.

Nej! — Hvorfor siger Du nej? — og hvorfor er Du saa forlegen?

Rose.

Jeg?

Bauer.

Ja Du! — (Rask.) Har Damian allerede været her? —

Rose.

Det véd jeg ikke.

Bauer.

Se mig stift i Øjnene.

Rose

(ser ængsteligt paa ham).

Naa!

Bauer.

Du ser jo ud som en anskudt Gemse, der skal opgive Aanden (kniber hende i Kinden). Naa, vær nu mit gode, lille Barn, og giv mig et hjertelig Kys, saadan som Du plejer.

(Der nyses udenfor.)

Rose (ængsteligt).

Aa! De maa ikke plage mig, Fader, — jeg kan ikke.

Bauer (barskt).

Og hvorfor ikke?

Rose.

Fordi — fordi jeg er saa bedrøvet.

Bauer.

Hvorfor er Du saa bedrøvet?

Rose (med Eftertryk).

Fordi jeg hele Dagen har tænkt paa Deres salig' Kone.

Bauer (slaaet).

Saa! (Sukker.) Ja, naar man tænker paa hende, kan man nok blive bedrøvet.

Rose.

Ikke sandt! (Dristigere.) Det var saadan en hjærtelig Kone.

Bauer.

Javist, ja! Men hun havde dog sine Fejl.

Rose.

Saa—?

Bauer.

Men de vare smaa, intet Menneske er jo fuldkommen her paa Jorden, ikke engang et Fruentimmer.

Rose (rask).

Men den salig Moder var fuldkommen.

Bauer.

Tror Du?

Rose.

Ja, hun skældte og brummede aldrig, hun var altid saa venlig.

Bauer.

Aa ja, men hun havde dog ogsaa sine Brummetider.

Rose *(ler)*.

Det tror jeg ikke.

Bauer.

Men jeg siger Jo, — Du har ikke mærket det, fordi vi altid afgjorde saadant under fire Øjne.

Rose

(slaar Hænderne sammen).

Er det muligt? — Saa var Fader vist Skyld deri.

Bauer.

Jeg! Hvorfor det?

Rose.

Jovist! Fordi den salig Moder var saa from som et Lam.

Bauer.

Ja — ja! Men nu vil vi ikke tale mere om det, for det forstemmer Sindet. Naa, har Du saa tænkt paa mig idag?

Rose.

Ja, jeg tænker altid paa min Fader.

Bauer (glad).

Nej, er det sandt!

Rose.

Ja, saamænd gjør jeg saa, — og det hvad enten jeg er hos Oxerne eller Køerne.

Bauer.

Du er min egen Pige (vil omfavne hende). Derfor maa jeg ogsaa — —

Rose (raskt).

Jeg har ogsaa tænkt paa Deres salig Kone.

Bauer (slipper hende).

Saa? (koldt). Det var smukt af Dig. (Afsides.) Det er mig slet ikke behageligt, at hun taler saa meget om min salig Mutter. (Ser paa Rose og siger saa barsk) Gaa og hent Aftensmad, vi vil spise.

Rose (rask og glad).

Strax, kjære Fader. (løber ud til venstre.)

Fjerde Scene.

Bauer (ene, ser efter hende).

Hej, se hvor hun piler afsted, som om der var en gammel Jæger efter hende. — Hm! — det er der nok ogsaa. — En smuk Pige er hun, det staar fast; naar hun blot vilde være lidt mindre ødsel med dette »Fader« — og ikke kujonere mig med min salig Kone. (Han gaar frem og tilbage.) Paa den senere Tid kan jeg ikke faa den lille Hex ud af Tankerne. — Naar jeg blot vidste,

hvorledes jeg skal bære mig ad med at erklære mine Følelser for hende, for hun maa blive min, ellers holder jeg det ikke ud. — Jeg tror, at Damian desværre har et godt Øje til hende, og at han har kigget mig i Kortene. Jeg maa endnu idag have Vished. Hvorfor skulde hun ikke synes om mig? (Tager Lyset og gaar hen til Spejlet.) Jeg er jo en ganske net Karl!

Femte Scene.

Damian. Bauer.

Damian

(kommer fra Baggrunden med Bøsse og Jagttaske. — bliver i Baggrunden).

Ja, nu véd jeg da Alt, for jeg har hørt hvert Ord! — Nej, sikk'en en gammel forlibt Nar.

Bauer (ved Spejlet).

Mit Ansigt har ædle, skarpttegnede Træk.

Damian.

Jeg kunde gjerne give ham Rottekrudt.

Bauer.

Vel har jeg Rynker, men de give Ansigtet et mærkværdigt smukt og antikt Udseende.

Damian.

Det er godt han synes om sig selv.

Bauer.

Jo — jo, — jeg er tilfreds med mit Udseende.

Damian

(smækker med Døren. som om han nu først kom ind, og siger fortrædeligt)

Godaften!

Bauer

(farer forskrækket tilbage).

Hvem der? — Naa, det er Dig. (Sætter Lyset.)

Damian (bøs).

Vil De barbere Dem saa sent?

Bauer.

Barbere, hvorfor?

Damian.

Fordi De stod for Spejlet.

Bauer.

Hvorfor skulde jeg ikke kunde staa for Spejlet?

Damian.

For mig maa De gjerne staa der til i Overmorgen.

Bauer.

Hvorfor kommer Du saadan bag paa mig, hvad? — og hvorfor taler Du saadan til mig?

Damian (arrigt).

Fordi, — fordi, — (fatter sig). Jeg har Hovedpine.

Bauer.

Saa drik varmt Øl (peger hen paa Døren til højre) og gaa tilsengs.

Damian.

Tak for Raadet, men jeg bliver heller oppe.

Bauer.

Det skulde Du ikke.

Damian.

Nej, for De vil — (stamper i Gulvet.) (Sagte) Oh! jeg kunde gjerne kvæle ham!

Bauer.

Hvad er det?

Damian (forlegen).

Min Fod gjør ondt.

Bauer.

Hvilken af dem?

Damian.

Den højre.

Bauer.

Og derfor stamper Du med den venstre?

Damian.

Ja, for Ligevægtens Skyld.

Sjette Scene.

De Forrige. Rose.

Rose.

Her er Aftensmaden (retter an).

Damian (kort).

Godaften, Jomfru!

Rose.

Tak, Damian!

Bauer.

Dit »Godaften« lød noget raat — hvad er der ivejen?

Damian.

Aa, jeg har ondt i Halsen.

Bauer.

Naa, har Du ogsaa ondt i Halsen.

Damian.

Ja!

Rose (sætter sig).

Saa kan Damian vel ikke spise noget?

Bauer.

Det vilde jeg netop ogsaa sige. Det Bedste, han kan gjøre, er at gaa ind og lægge sig.

Damian (afsides).

Jeg mærker nok, han vil være ene med hende.
(Højt, idet han sætter sig) Aa jo, jeg kan nok synke, saa slemt er det ikke.

(De spise medens Dialogen fortsættes.)

Bauer.

Er der intet Nyt passeret idag?

Rose.

Jo, Møllerens Grethe var her i Eftermiddag, for at fortælle mig, at hun var saa glad.

Bauer.

Saa, hvorfor?

Rose.

Fordi hendes Thomas var kommen hjem fra det Militære, og Mølleren havde givet sit Samtykke til, at de maatte faa hinanden.

Damian (spisende).

Ja, Mølleren er en brav Mand.

Rose.

Nu skal hun snart giftes og saa er hun Kone.
— Aa, hvor det maa være rart at være Brud, og
have Udsigt til at blive Kone i sit eget Hus.

Damian (sukker).

Ak, ja!

Bauer (til Rose).

Saa, mener hun det? Vilde hun ogsaa gjerne
lære den Ting at kjende?

Rose.

Ja, hvorfor ikke det? Det tragter jo enhver
Pige efter.

Bauer.

Aa! det kan muligvis ske, før Du venter det
(kniber hende i Kinden).

Damian (taber Skeen).

Herrejemini!

Bauer (vender sig rask).

Hvad nu?

(Rose giver Damian Tegn til at tie.)

Damian

(tier med et fortrædeligt Ansigt).

Bauer.

Naa, kan han ikke svare?

Damian.

Aa, jeg har saadan frygtelig Mavepine.

Bauer.

Du er daarligere end det daarligste Hospitals-

lem idag. (Venlig til Rose) Du vilde altsaa gjerne være
Brud?

Rose (nikker).

Ja!

Bauer.

Og Kone?

Rose.

Ja!

Bauer.

Hvorfor vil Du saa gjerne være Kone?

Rose.

Jo, for saa kan man saa rart kommandere
og skænde.

Bauer.

Men ikke med Manden.

Rose.

Jo, justement med ham.

Damian (sagte).

Ser vi det!

Bauer.

Nej, lille Rose, det gjør ingen fornuftig Kone.

Rose.

Var da Faders salig Kone ufornuftig?

Bauer.

Hvor kommer Du paa det Spørgsmaal?

Rose.

Fordi Fader selv har sagt, at salig Moder tidt
skændtes med ham under fire Øjne.

Bauer.

Ja, sommetider, — men —

Rose.

Hun var saa fornuftig.

Bauer.

Ja—a—a!

Damian (hurtig).

Ja, hun var, og den, der siger andet, skal faa med mig at bestille.

Bauer.

Det er nok forbi med din Mavepine.

Damian.

Javist, ja! (spiser).

Rose.

Fader levede ogsaa lykkelig med salig Moder.

Damian (spiser stærkt).

Derfor vil han heller aldrig glemme hende.

Bauer

(der med Møje har bekæmpet sig, rejser sig fra Bordet).

Velbekomme!

Damian.

Er Husband mæt?

Bauer.

Ja, jeg er mæt?

Damian (gaar hen til ham).

Tak for Mad og Velbekomme.

Bauer.

Tak!

Rose

(gaar hen til ham med et lille Nik).

Velbekomme!

Bauer

(trækker hende til sig).

Velbekomme, min lille Rose.

Damian (nyser).

Bauer.

Prosit!

Damian (med undertrykt Harm).

Iligemaade!

Bauer (til Rose).

Du er min eneste Glæde her paa Jorden.

(Kysser hende.)

Damian (rasende, afsides).

Det er for galt (nyser).

Rose

(trækker sig lidt tilbage).

Bauer (med Vrede).

Hvad?

Rose

(giver Damian Tegn til at tie.)

Damian.

Aa, jeg har saadan en løjerlig Beklemmelse.

Bauer.

Saa, hvor?

Damian

(med Haanden paa Brystet).

Her!

Bauer.

Saa skal Du have varmt Øl! — Gaa ind og slut Brændelisten, jeg skal bruge den imorgen tidlig.

Damian (nølede).

Ja—a—a.

Rose.

Saa vil jeg imedens tage af Bordet og gaa ud i Kjøkkenet og gjøre Alt i Orden.

Damian.

Saa skal jeg strax slutte Listen.

Bauer (til Rose).

Du kan blive her, jeg har noget at tale med Dig om.

Damian (afsides).

Hvor han er fiffig.

Rose.

Nej, først maa Alt være i Orden, det har salig Moder lært mig.

Bauer (heftig).

Saa tag af Bordet.

Rose

(tager af Bordet og gaar ud til venstre).

Damian.

Ja, Deres salig Kone var en brav og dygtig Kone.

Bauer

(holder Hænderne for Øjnene).

Det er godt. (Afsides). Den Pokkers Dreng bliver ved at tale om min salig Kone.

Damian.

Husbond er da ikke syg eller har Beklem-
melse, for det er farligt i Deres høje Alder?

Bauer.

Hvad kommer min Alder Dig ved?

Damian.

Skal jeg hente varmt Øl?

Bauer.

Gaa til Brændelisten.

Damian.

Den skal snart være færdig.

Bauer.

Overil Dig ikke.

Damian.

Jeg kommer strax igjen.

Bauer.

Du maa helst blive borte.

Damian.

Ja, men det gjør jeg ikke. (Gaar ud tilhøjre).

Syvende Scene.

Bauer *(ene)*.

Den Fandens Dreng, han har bestemt kigget
mig i Kortene, og det kommer mig for, som om
de har Noget tilsammen. — Er han forlibt i
hende, skal jeg lære ham. — Nej, rolig! med
List naar man snarere sit Maal, — for jeg maa

giftes igjen, det kan ikke være andet, — det var skrækkeligt, om hun gav mig en Kurv, — derfor maa jeg først føle mig for, hvordan jeg staar mig i hendes Hjærte. Skulde hun foretrække Damian, skal han ud af mit Hus uden Naade og Barmhjærtighed.

Ottende Scene.

Bauer. Rose (med en Rok).

Rose

(sætter sig til at spinde i Forgrunden).

Bauer (betragter hende).

Hvor hun er net! (Gaar frem og tilbage.) Hvorfor vil Du nu spinde, Rose? — det er for sent, dine Øjne ville tage Skade.

Rose.

Nej, mine Øjne ere stærke.

Bauer.

Nej, lad os hellere tale et fortroligt Ord sammen.

Rose (spinder ivrigt).

Nej, lad mig hellere spinde.

Bauer (betragter hende).

Jeg har netop noget meget smukt at fortælle Dig.

Rose

(holder op med at spinde).

Noget meget smukt! — Nej, er det sandt? (Lægger Hænderne i Skødet og ser paa ham). Saa er jeg nysgjerrig.

Bauer.

Hm! Du maa først høre opmærksomt til.

Rose.

Ja, det forstaar sig.

Bauer.

Og opfatte Sagen fra den rette Side, for den kan betragtes fra to Sider. Forstaar Du?

Rose.

Nej, endnu forstaar jeg intet, kjære Fader.

Bauer (ærgelig).

Aa, saa kom ikke altid med det dumme »Fader«.

Rose (springer op).

Jeg siger jo heller ikke, at Fader er dum.

Bauer.

Det er jeg heller ikke, men — (roligere) naa, sæt Dig igjen.

Rose (afsides).

Aa, jeg bliver ganske bange, bare Damian var her.

Bauer

(gaar under det Følgende urolig frem og tilbage).

Ser Du! — Jeg — jeg er nu kommet til det Moment —

Rose.

Hvad for et Moment?

Bauer.

Hvor Følelserne bliver modne — kort og godt.

Rose.

Hvad er det?

Bauer.

Jeg kan ikke udholde det!

Rose (gaar hen til ham).

Hvad er det, Fader ikke kan udholde?

Bauer (trækker hende til sig).

At Du, Lille, — — giv mig et Kys (kysser hende, der nyses udenfor). Saa, der er han igjen med sin Nysen, den kommer altid saa ubelejligt.

Rose.

Han har Snue, Stakkel! — Maa jeg saa ikke høre det Smukke, Fader?

Bauer.

Jo vist, —

Sang Nr. 3.

Bauer.

Ser Du, jeg er jo et Menneske —

Rose.

Ja,

Jeg véd det, og et af de gode.

Bauer.

Synes Du det, naa, saa Tak skal Du ha',
Men (afsides) det er en slem Episode,
Naar man skal fri, at man ikke har Mod.
(Højt) Ser Du, min kjæreste Pige,
Jeg føler det, at hvis Du mig forlod.

Rose.

Hvad saa?

Bauer (afsides).

Ja, hvad skal jeg nu sige —
 Altsaa, jeg er jo et Menneske, som —
 Som Andre, der Hjærter har faaet;
 Og at jeg var god, det var jo din Dom,
 Derfor, — har Du mig ikke forstaaet?

Rose.

Nej, lille Fa'er, jeg maa tilstaa Dig frit,
 Din Tale ej rigtig jeg fatter.

Bauer.

Kan ej Du forstaa, det Ønske er mit,
 At faa Dig — —

Rose.

Jeg er jo din Datter! —

Bauer.

Mit Hjærte det brænder!

Rose.

Er der da Ild?

Bauer.

Ja, Ild, som det rent vil fortære!

Rose.

Da vandes det maa —

Bauer,

Er hun dum eller snild?
 Du Ilden skal slukke, min Kjære.

Rose.

Det skal jeg gjøre, her har I Vand.

Bauer.

Gaa Pokker — —

Rose.

Hvad er der paafærde? —

Bauer.

Rose, jeg tror jeg gaar fra min Forstand.

Hvis ej Du min Kone vil være!

Rose

(skriger og skjuler sit Ansigt med Hænderne).

Ak!

Niende Scene.

De Forrige. Damian (styrter ind).

Damian.

Hvad er der paa Færde?

Bauer (barsk).

Hvem har kaldt paa ham?

Damian (forbløffet).

Hvem? (Ser paa Rose.) Ingen, — men jeg hørte et Skrig.

Bauer.

Det Skrig angaar ikke Dig, gaa til dit Arbejde.

Damian.

Ja, men — —

Bauer.

Vil han strax afsted, eller —

Damian.

Ja, jeg gaar, men (med Eftertryk) naar her skrives, kommer jeg igjen.

Bauer.

Om her saa blev skreget, saa hele Verden hører det, saa bliver han ved sit Arbejde. Marsch!

Damian.

Godnat! (Sagte, idet han gaar) Nu er det forbi med mig.

Tiende Scene.

Bauer. Rose.

Bauer (gaar frem og tilbage).

Den dumme Dreng har bragt mig helt fra Koncepterne. (Til Rose, der vender ham Ryggen) Se paa mig, Rose!

Rose (vender sig bort).

Jeg kan ikke.

Bauer (sagte).

Du kjender nu mine Følelser, som har trængt sig ind i mit Hjærte.

Rose (sukker).

Ja, desværre.

Bauer.

Jeg vilde undertrykke dem.

Rose.

Det skulde Fader have gjort.

Bauer (ærgelig).

Men det kunde jeg ikke, Du har gjort for stærkt et Indtryk paa mig.

Rose.

Ak, jeg Ulykkelige!

Bauer.

Lykkelige, vil Du vel sige. Ja, jeg elsker Dig.

Rose.

Det gjør mig ondt.

Bauer.

Jeg maa gifte mig igjen.

Rose.

Er det saa nødvendigt?

Bauer.

Ja, det er.

Rose.

Men saa se at faa en Anden end mig.

Bauer.

Ah, der stikker Dig vel noget Andet i Hovedet.
Mosiø Damian, hvad? — Men var det saa —

Rose.

Hvad saa?

Bauer.

Saa jager jeg ham bort.

Rose.

Ak, jeg Ulykkelige!

Bauer.

Derfor Svar, — vil Du have mig eller ej?

Rose.

Jeg — jeg kan ikke!

Bauer.

Godt, saa skal han ud af Huset. (Vil gaa.)

Rose.

Nej vent, jeg kan jo betænke mig!

Bauer.

Hvor længe?

Rose.

Aa, nogle Aar!

Bauer.

Det er for længe, han maa bort —

Rose.

Nej vent, — en Maaned.

Bauer.

Nej, strax vil jeg have Besked.

Rose.

Bliver han saa i Huset?

Bauer.

For mig kan han gjerne blive. (Opmærksom)

Han ligger Dig nok meget paa Sinde?

Rose.

Nej, bevares!

Bauer.

Du holder af ham?

Rose.

Man skal holde af alle sine Medmennesker.

Bauer.

Har Du aldrig givet ham et Kys?

Rose.

Nej!

Bauer.

Lyver Du ikke?

Rose.

Nej, min Sjæl om jeg gjør!

Bauer.

Naa, saa kan han blive, forudsat, at Du vil være min Kone?

Rose.

Det skal altsaa være?

Bauer.

Ja, ellers bliver han endnu i Dag jaget bort.

Rose.

Ja, ja da, saa maa det være saadan.

Bauer.

Du vil nok blive lykkelig.

Rose.

Det tror jeg ikke!

Bauer.

Hvorfor ikke?

Rose.

Fordi jeg altid vil tænke paa Deres salig Kone.

Bauer (opbragt).

Naa, er Du nu der igjen med min salig Kone.

(Bestemt) Men det er det samme, Du skal være min Kone.

Rose (græder).

Nu er Alt forbi! (Tørser Øjnene med Forklædet).

Bauer (kalder).

Damian! (Gaar ned i Forgrunden).

Ellevte Scene.

Damian. De Førrige.

Damian.

Husbond kaldte.

Bauer.

Er Du færdig?

Damian (bedrøvet).

Ja!

Bauer.

Hvorfor hænger Du saadan med Hovedet?

Damian.

Hvorfor? — Fordi jeg har saadan en Hjærteklemsel.

Bauer.

Igjen! (Idet han tager sin Pibe) Vi ville mere os lidt, inden vi gaa til Sengs, — lad os spille Kort.

Rose (sagte til Damian).

Alt er forbi, Damian.

Damian.

Ak ja! jeg har hørt det!

Rose.

Hvad skal vi nu gjøre?

Damian.

Ingenting.

Bauer.

Hvad sagde Du, Damian?

Rose.

Han spurgte blot hvad vi vilde spille.

Bauer.

Vort Yndlingsspil »Sortepeer«. (Tænder Piben.)

Gjør saa i Orden.

Rose.

Strax! (Henter Kortene).

Bauer.

Gjør Proppen sort, Damian.

Damian.

Ja! (Brænder Proppen. — Afsides) Jeg tror jeg har
Feber.

(De sætte sig ved Bordet: Rose og Damian ved hver sin Bordende og
Bauer midt for Bordets Bagside).

Sang Nr. 4.

Bauer (blander og giver).

Nu vel da, Børn, saa ville
: Vi passe paa at spille. :|
Jeg har nu givet Eder Kort,
Men gjør mig nu blot ingen Tort
Med disse sure Miner;
Hvor hun der ilde griner, —
Og Du, jeg tror s'gu tviner?

Damian.

Aa nej, men det mig piner, —

Rose.

Hvis han skal blive Sortepeer.

Alle.

Hvis han skal blive Sortepeer.

(De trække under Mellemspillet.)

Damian.

Med Damen skal jeg parre, —

Rose.

Vent blot jeg skal Dig narre, —

Damian.

Jeg Esset fik. —

Bauer.

Mærkværdigt!

Og nu, nu er jeg færdig.

Damian (afsides).

Ja, gid Du bare færdig var,
Saa holdt han ikke mig for Nar.

Rose.

Det kunde jeg nok vide,
At vi to her skal stride.

Damian.

Og jeg den Jomfru lille,
Vil trække, det var ilde.

Rose.

Saa, nu behøver jeg ej mer
Og Damian blev Sortepeer.

Alle.

Saa nu behøver ^{jeg}_{hun} ej mer
Og Damian blev Sortepeer.

Bauer.

Nu skal han ogsaa have en ordentlig Kne-
belsbart. (Sværter ham.)

Damian.

Aa!

Bauer.

Aa, dine Tænder ere da ikke af Vox (ler, og
vil pudse Lyset, men slukker det).

Damian (ler).

Aa, Husbond slukkede Lyset?

Rose.

Og nu sidder vi i Mørke! (Pause.)

Bauer.

Naa, vil ingen af Jer gaa ud og tænde Lyset?

Damian.

Begge mine Ben sove, saa jeg ikke kan gaa.

Saa?

Bauer.

Rose.

Anna er gaaet i Seng, der er saa mørkt derude, og jeg er saa bange, naar jeg er i Mørke. Ellers —

Bauer.

Naa, saa faar jeg vel gaa (rejser sig) og sørge for den nødvendige Oplysning. (Tager Stagen) Men Ingen understaar sig til at staa op, — I blive siddende — Hører I?

Damian.

Ikke bange! Jeg rører mig ikke af Pletten.

Rose.

Jeg vil ogsaa blive siddende.

Bauer.

Det vil jeg ogsaa raade Jer til. (Gaar ud til venstre.)

Tolvte Scene.

Rose. Damian.

Damian.

Rose!

Rose (med Kortene i Haanden).

Kjære Damian!

Damian (rejser sig).

Jeg har hørt Alt.

Rose (rejser sig).

Har Du det? Ak, hvad skal der nu blive af os?

Damian (træder frem).

Det véd jeg ikke! (Famler med Hænderne). Hvor er Du?

Rose (ligeledes).

Her er jeg.

Sang Nr. 5.

Rose.

Ak, hvor dog Skæbnen er grum mod os Stakler.

Damian.

Vil Du ej ha'e ham? —

Rose.

Han jager Dig væk!

Damian, sig om Du tror paa Mirakler?

Damian.

Nej, lille Rose, jeg er ej saa fræk.

Rose.

Hvad skal vi gjøre?

Damian.

Jeg siger ej mere,

End at vor Skæbne er gruelig grum.

Rose.

Find dog paa Raad — —

Damian.

Tys!

Rose.

Hvad? —

Damian.

Jeg spekulerer!

Rose.

|: Har Du det fundet? —

Damian.

Ak nej, jeg er dum! :|

Saa er det bedst vi ta'er os af Dage, —

Rose.

Det for os begge jeg tror dog var Synd.
 Tidt har jeg hørt, at man skal ej forsage,
 Selv om ens Lykke er bleven lidt tynd.

Damian.

Hjærtet det er, som om det skulde briste,

Rose.

Stakkel, hvad skal jeg dog gjøre ved Dig?

Damian.

Giv mig et Kys, det første, det sidste!

Rose.

[: Det bli'er det første, men sidste vist ej!]:

(De kyskes, Kortene falder fra Rose, hun river sig hurtig løs. Knebelsbarten har smittet hendes Overlæbe.)

Rose.

O vé!

Damian.

Gjorde det ondt?

Rose.

Nej, det gjorde det rigtignok ikke, men jeg tabte Kortene. Lad os samle dem op. (De knæler og samler Kortene op, men kommer derved til at skifte Plads). Aa, Gud! Aa, Gud! Hvad skal vi gribe til, hvis han kommer?

Damian.

Hurtig paa Plads, at han intet mærker. (De sætte sig ved Bordet).

Trettende Scene.

De Forrige. Bauer (med Lys).

Bauer.

Naa, har I været artige? (Træder hen til Bordet.)

Har I ikke? (Mærker Forvexlingen.) Død og Plage! —
(Stiller Lyset paa Bordet og bliver staaende bagved det).

Damian og Rose

(ser Fejltagelsen og farer sammen).

Hvad er det, Husband?

Bauer (opbragt).

Nej, denne Frækhed overgaar al Statspolitik.
(Til Rose) Har Du forladt Din Plads?

Rose (skælvende).

Næ—æ—æ—

Bauer (til Damian).

Og han?

Damian (angst).

Ikke bange! jeg har ikke rørt mig!

Bauer.

Saa—aa, — hvor kan det da være, at I har
byttet Plads?

Damian (som før).

Det — det maa ikke være gaaet naturligt til.

Bauer.

Mener han det?

Damian.

Ja!

Rose.

Der er meget her i Verden, som ikke gaar
naturligt til.

Bauer (ser Knebelsbarten).

Hvordan er det hun ser ud?

Rose (vender Hovedet bort).

Bauer.

Han har altsaa kysset hende?

Damian.

Hvor kan Husbond tro det, det er aldrig
faldet mig ind.

Bauer.

Ikke! (Banker Rose paa Skuldren.) Du har givet ham et Kys.

Rose (vender sig bort).

Hvor kan I falde paa det?

Bauer (opbragt, henter Spejlet).

Ikke det? Ja, saa vil jeg ønske, at alle de Ræve og Gemser, jeg har skudt i min Tid, maa blive til Spurve. — Kig en Gang i Spejlet. (Holder det op for Rose.)

Rose (farer tilbage).

Aa, Du kjære Barmhjærtighed, jeg har Knebelsbarter. (Skjuler Ansigtet i Hænderne og løber til Damian.)

Damian (springer op).

Den fordømte Sortepeer! (Ser forskrækket paa Rose.)

Bauer (imellem dem).

Ja, det er Sortepeer, som har forraadt Jer; eller er det maaske heller ikke gaet naturligt til?

Damian.

Barten har vel ladet sig daguerretyper.

Bauer.

Ja, jeg skal dypere ham, saa Syn og Hørelse skal forgaa ham.

Damian.

Naade!

Bauer.

Aldrig!

Rose.

Barmhjærtighed!

Bauer.

Ja, det manglede bare! — Væk med Bordet!

Damian.

Ja! (Flytter det rask væk).

Bauer.

Nej, nu er min Taalmodighed forbi! — Væk med Stolene!

Rose.

Ja! (Sætter dem hurtig bort.)

Bauer.

I har altsaa løjet og bedraget mig. (Til Damian)
 Saadan opfører han sig imod sin Husbond. (Til Rose)
 Jeg, som mente hende det saa godt, og vilde gifte hende.

Rose.

Kjære Fader!

Bauer (mere og mere vred).

Væk med Faderen!

Rose og Damian.

Ja! (Løbe hen imod ham).

Bauer (hæver Haanden).

Han skal strax ud af mit Hus, endnu iaften.

Damian.

Det er jo Nat!

Bauer.

Aa, det lader til, han forstaar at finde Vej i Mørke.

Rose.

Nej, det er for haardt.

Bauer.

Aa ja, hans Kys ere vel blødere, — Dig spærrer jeg inde, saa Du ikke mere faar Dagens Lys at se.

Rose.

Aa, havde dog salig Moder levet!

Bauer (skriger).

Kommer hun nu igjen med den Salige!

Damian.

Det havde aldrig sket, naar Husbonds Kone havde levet.

Bauer (som før).

Rolig, siger jeg!

Rose forfølger ham).

Den salig Moder var en brav Kone!

Bauer.

Ti! siger jeg.

Damian.

Men hun ser nok herved og ærgrer sig over Husbonds Opførsel.

Bauer.

Hold Mund! (Holder ham for Munden.)

Rose (paa den anden Side).

Hun var —

Bauer (holder hende for Munden).

Stille!

Damian.

Hun vil —

Bauer.

I gjør mig gal —

Damian og Rose

(knæle hver paa sin Side af ham).

Tilgivelse!

Bauer.

Nej!

Rose.

Vi skal aldrig gjøre det mere.

Bauer.

Jeg lader mig ikke holde for Nar; han er ude af mit Hus inden en halv Time, eller jeg pudser Hundene paa ham. Hun, Jomfru Uskyld med Knebelsbarten, bliver indespærret, eller jeg vil ønske, jeg aldrig maa skyde en Gemse mere! — Basta! (Gaar ud til venstre.)

Fjortende Scene.

Rose. Damian.

Rose.

Nu er det forbi!

Damian.

Ja, aldeles forbi! Naar han sværger ved Genserne, saa er der intet Haab; — og det er den fordømte Sortepeer.

Rose.

Nej, Du er alene Skylden deri; — hvorfor kyssede Du mig?

Damian.

En Gang skal man dog gjøre Begyndelsen.

Rose.

Men ikke naar man er Sortepeer, det maa man tænke paa.

Damiau.

Hvem tænker i saadant et følelsesfuldt Moment paa Sortepeer.

Rose.

Nu er vi ulykkelige! Levvel!

Damian.

Iligemaade!

Femtende Scene.

De Forrige. Bauer.

Bauer

(i Nattrøje, stikker Hovedet ind af Døren).

Hvad bestiller I nu?

Rose *(snøftende)*Vi tage Afsked med hinanden. *(De knæle.)*

Bauer.

Paa Knæ?

Damian.

Ja, for vore Ben kan ikke bære os.

Bauer.

Væk fra hinanden!

Damian og Rose

*(springer op og skriger).*Ja! *(De staar vis å vis for Bauer).*Bauer *(barsk).*

Luk Øjnene op og spids Jeres Øren. Jeg vil ikke vide mere af denne Jomfru Knebelsbart at sige, —

Rose og Damian.

Hvad!?

Bauer.

Rolig! — Hun kan i Guds Navn gifte Dig, Døgenicht.

Rose og Damian

*(springer omkring af Glæde).*Ak, Du kjære Himmel! *(Vil løbe til Bauer.)* Bedste, kjære — —Bauer *(skriger).*

Tilbage!

Rose og Damian

(indtager deres Stilling).

Ja!

Bauer,
Men mit Ord staar ved Magt, Damian skal
endnu i Nat ud af mit Hus.

	Rose.	} (Samtidig.)
Men Fader!	Damian.	
Men Husband!		

Bauer.

Stille! — Jomfru Knebelsbart bliver inde-
spærret. Han tager sin Bøsse og holder Vagt
ved Brændet i Forskoven.

Rose og Damian.

Naa, saadan.

Bauer.

Rose gaar paa sit Kammer og lukker sig
inde, saa har jeg holdt mit Løfte, — imorgen
tidlig Kl. 6 kan han komme tilbage, saa fejre vi
Forlovelsen ved Davren.

Rose (ved Døren til højre).

Kjære Fader!

Damian (ved Bagdøren).

Hvordan skal vi takke Dem?

Bauer.

Det er slet ikke nødvendigt.

Damian.

Men hvem har bragt Husband paa den for-
nuftige Idé.

Bauer

(peger paa Roses Knebelsbart),

Det har Sortepeer.

Slutningssang.

Damian.

Skylden til vor store Lykke

Rose.

Det er Sortepeer og Fa'er,

Damian.

Derfor vil vi om ham [:hygge.:]

Bauer.

Mig holdt Sortepeer for Nar.

Damian og Rose.

Nu god Nat, og aldrig mer

Vi glemme vil den Sortepeer.

Bauer.

Nu god Nat, god Nat!

(De kaste Haandkys til hianden, idet de gaa, hun mod Sidedøren, han mod Baggrunden).

Bauer (træder frem).

Jeg er kommen til den Lære,

At man være skal tilfreds,

Og la'e Elskeriet være,

Naar man bleven er de Treds.

I Morgen jeg til Mutter ser,

(stryger sig om Munden)

Kun jeg var hendes Sortepeer.

Alle Tre

(Damian og Rose i Døren).

Imorgen ^{han} til Mutter ser,Kun ^{han} _{jeg} var hendes Sortepeer.Jeg ^{Han} er kommen til den Lære,

At man være skal tilfreds,

Og la'e Elskeriet være,

Naar man bleven er de Treds.

(Tæppet falder.)

